

EEN HECHTE JEUGDLIEFDE

EEN HECHTE

JEUGDLIEFDE

François Van Kerckhoven

Schrijver: F. Van Kerckhoven

Coverontwerp: FVK

ISBN: 978-94-640-5690-7

© François Van Kerckhoven 2020

E-mail - hechte.jeugdliefde@telenet.be

De illustraties in het voorwoord van tekenaar Merho zijn de originele tekeningen die gemaakt werden voor de muur aan het Am. Theater.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Voorwoord

Beste lezer,

Zowat elf jaar geleden kreeg ik het aanlokkelijke aanbod voor een stripmuur met de Kiekeboes vlak bij het Amerikaans Theater. Voorwaarde was wel dat de afbeelding moest refereren naar Expo 58. Ik heb er geen seconde moeten over nadenken. Ik

had meteen een 'wauw' gevoel. Ik behoor stilaan tot het uitstervende ras die dit evenement nog live heeft meegemaakt. Drie keer zelfs. Ik was tien en het was een van de ijkpunten in mijn jeugd. De naoorlogse jaren '50 herinner ik me vooral in sepia

tinten. Als ik er nu aan terugdenk kwam er met Expo 58 kleur in mijn jonge leven. Het was een venster op een ongebreidelde toekomst die open lag voor mijn generatie van babyboomers. Een stripmuur op de iconische plek waar ooit de wereldtentoonstelling plaats vond, het deed me wat. Dat die muur nu pijnlijk staat te verkommeren is helaas een ander verhaal. Ik heb alleszins met heel veel plezier aan de tekening gewerkt.

En daar kwam voor mij François Van Kerckhoven in beeld. Iemand had me getipt dat hij zowat de grootste verzameling memorabilia rond Expo 58 bezat. Ik belde hem op en mocht meteen langskomen. Onwaarschijnlijk wat die man bij mekaar verzameld had. Met veel passie en kennis van zaken vertelde hij me over zijn merkwaardige collectie. Het was een grote hulp in de ontwerpfase.

Ondertussen stelde François enkele boeken samen rond alle aspecten van de Expo. En nu komt hij warempel met een eerste heuse roman. Het kon niet anders dan dat dit boek zich voor een stuk zou afspelen in de periode van Expo 58. Een gebeurtenis die België gedurende zes maanden even tot middelpunt van de wereld maakte. Het maakt me zeer nieuwsgierig.

Beste lezer, doe zoals ik. Laat u onderdompelen in deze roman en zeker in de nostalgische wereld van 1958. Het moment waarop de toekomst ging beginnen.

Merko-

Inleiding

Wereldoorlog II was eindelijk ten einde, de wederopbouw kon beginnen. Vele gezinnen, vooral in de grotere steden, hadden tijdens de oorlog een of meer gezinsleden verloren. Voor de wat kleinere gemeenten en dorpen, was dit gelukkig niet zo veel voorkomend. Toch had men daar ook personen gehad die heulden met de Duitsers. Het einde van de oorlog was voor die collaborateurs de zwaarste nachtmerrie. Mannen werden opgesloten tot ze voor een rechtbank werden gebracht en vrouwen werden publiekelijk vernederd. Vaak door ze in hun ondergoed door de straten te rijden waarna ze op het marktplein werden kaal geschoren. Wanneer ze geluk hadden konden ze naar huis, als ze dat nog hadden. Het eerste jaar na de bevrijding kon je nog geregeld zulke taferelen meemaken. Geleidelijk aan werd dat minder en minder. Op de grote processen tegen nazi's en oorlogsmisdadigers werden zware straffen uitgesproken. De strop was meermaals het verdict. Voor lichtere vergrijpen volstond enkele jaren gevangenis of werken in een strafkamp. De bevolking trok zich op aan de veroordelingen en al konden ze niet vergeven, toch kwam er een tijd om te vergeten. De heropbouw was ondertussen ook al in volle gang, al had een gemeente als Niel in de Rupelstreek niet

zo hard geleden onder de bombardementen. Het was voor de inwoners ervan meer uitmesten daar waar de Duitse soldaten hadden gezeten. Het opbouwwerk hield in dat er ook meer werk was en dus bijna iedereen die kon werken dus ook wel degelijk werk had. Naar mate de jaren vorderden kwamen de mensen letterlijk uit het oorlogsdal gekropen. Ze verdienden goed geld, iets wat ze de laatste vijf jaar niet hadden gehad. Ze konden zich zaken permitteren die ze tijdens de oorlog niet konden of die zelfs niet bestonden. Het leek erop dat een drietal jaar na WO II de mensen zich stilaan terug aan een normaal leven konden aanpassen. Kinderen die getraumatiseerd waren door het oorlogsgeweld bleken dit al vrij snel te verwerken. Ze hadden weer kleur op hun gezichtjes en ze konden weer gerust op straat spelen. Zo ook de hoofdpersonages die het geluk gevonden hadden nu ze terug buiten konden komen. Ze genoten er dan ook met volle teugen van en beleefde hun kinderjaren volop. Hun verhaal begint wanneer ze tien jaar zijn en stopt op het einde van hun leven in het verzorgingstehuis.

Inhoud

Hoofdstuk 1 - Niel, steenbakkers en pantoffelhelden

Hoofdstuk 2 - De ontluikende jeugdijaren 1950

Hoofdstuk 3 - De Wereldtentoonstelling komt in zicht

Hoofdstuk 4 - Het expojaar 1958 dient zich aan

Hoofdstuk 5 - De Expo wordt geopend, eindelijk!

Hoofdstuk 6 - De echte wereld draait door

Hoofdstuk 7 - Kleine meisjes worden groot

Hoofdstuk 8 - Nog een laatste reis naar Spanje

Hoofdstuk 9 - Laatste Sabena vlucht

Hoofdstuk 10 - De hernieuwde ontmoetingen

Sigarenfabriek Michiels – TABAK ARBEID ADEL

Met dank aan NEA – DIG 026 484

Hoofdstuk 1

Niel, steenbakkers en pantoffelhelden

Het is 1948 en de tienjarige Leon woont met zijn ouders in de Rupelstreek, meer bepaald in de gemeente Niel. Ze wonen in een klein huisje dat nog eigendom was geweest van één van de steenbakkerijbazen. Verloren lopen in het huisje kon je moeilijk want met een voorplaats, een opkamer en een was- en kookruimte had je het beneden gehad. Boven waren er twee slaapkamers die beiden uitgaven op een lange overloop en er was ook nog een zolder. Het toilet kon je in de tuin vinden maar daar had vader al een verbetering aan aangebracht. Er stond al een echte wc pot op al was er nog geen waterspoeling. Leon had de pubertijdsleeftijd bereikt en leefde zich uit met zijn vrienden. Die noemden hem “de Leo” want Leon vonden ze gek genoeg te lang. De gemeente Niel was een steenbakkersgemeente waar naast wat kleinere commerçanten zoals een bakker, een beenhouwer, een kruidenier enz.. ook nog enkele grotere bedrijven actief waren. Enkele daarvan waren de steenbakkerijen die aan vele inwoners werk boden. Ook de vader van Leon werkte hier als steenmaker. Het was nog de

periode dat de stenen met de hand werden gevormd. Hiervoor had men veel werkkrachten nodig. Niet alleen voor het maken van de steen, maar ook vele andere taken moesten vervuld worden. Het maken van de baksteen gebeurde door een team, bestaande uit een steenmaker en enkele uitdraagsters. De steenmaker smeed met een uiterste precisie de klei in een vorm, drukte die aan en klopte de vorm uit. Het resultaat was een hoop klei in de vorm van een baksteen. Deze moest natuurlijk eerst nog drogen en daarna gebakken worden. Wanneer de kleisteen uit de vorm was kwam een uitdraagster deze ophalen aan de vormtafel en liep ermee naar een open ruimte. Daar werden de stenen op de grond gezet zodat ze konden drogen in de zon. Dit klusje werd in de meeste gevallen door vrouwen gedaan maar af en toe kwamen er kinderen helpen. Leon was één van die helpers, natuurlijk om iets bij te verdienen. Dat ging meestal in de huishoudpot maar soms werd het aan snoep gespendeerd. Nadat de kleistenen gedroogd waren, verhuisden ze naar de droogloodsen. In deze "leuzze" zoals ze in de volksmond werd genoemd verbleven ze dan nog geruime tijd. Wanneer het tijd was verhuisden ze vanuit de droogloodsen naar de steenoven. Na enkel dagen in de steenoven kwam de gebakken gevelsteen eruit, om daarna gebruikt te worden in de huizenbouw. Op een gegeven moment werd er een nieuwe machine geplaatst. Die bewerkte de klei zo, dat er een lange pijp uit kwam die enkel nog

op lengte diende gesneden te worden. Hierdoor werd er een team overbodig en die dubieuze eer viel Leons vader te beurt. Hij was namelijk de jongste steenmaker en men vond dat die het gemakkelijkst terug werk zou vinden. Dit sloeg in als een bom in het gezin van Leon. Een geluk was dat moeder nog steeds werk had. Leon vond dat ontslag van zijn vader zeer spijtig. Zijn inkomsten om snoep te kopen vervielen hiermee ook natuurlijk. De gemeente werd bestuurd door Burgemeester August Wyn die iedereen beter kende als Gusje Wyn. Niet dat hij van kleine gestalte was, in tegendeel, het was een forse Bourgondiër met een wat kalend voorhoofd. Tegenstanders van andere partijen noemden hem gekscherend Burgemeester 'vleesklak'. De Burgemeester was heel ver familie van Leons moeder. Zo een ver familielid noemde men hier 'familie van het zevente knopsgat'. Moeder had Wyn erop aangesproken dat haar man afgedankt was op de steenbakkerij. En of hij er niet kon voor zorgen dat vader terug werk had. August Wyn die iedereen in zijn gemeente kende belde biersteker De Troetsel op. Dat was ook een gekend iemand in de gemeente. Hij was namelijk commandant van de vrijwillige brandweer. Na enkele minuten aan de telefoon legde Wyn de hoorn neer. Hij melde aan moeder dat vader vanaf maandag bij de biersteker kon gaan werken. Moeder was hiermee zeer gelukkig en ze moest zich zelfs inhouden of ze had de Burgermeester een kus gegeven. Nu dat

geregeld was keerde de rust weer in het huishouden. “De Leo” en zijn vrienden, die de site van de steenbakkerij op hun duimpje kenden, bleven er wel nog geregeld spelen. Je kon er tussen de droogloodsen lekker verstoppertje spelen. Deze werden nu, met de komst van de machine, veel minder gebruikt en veel volk zag je hier toch niet. Het vriendenclubje van Leon telde naast jongens ook enkele meisjes. Die gedroegen zich als ‘one of the Guys’ wanneer ze in de ‘leuzzes’ speelden. Van chemie tussen jongens en meisjes was er nog lang geen sprake. Leon zag hen ook niet echt als meisjes, zeker al niet wanneer ze cowboy en indiaan of piraat speelden. Ze durfden zelfs al eens op rooftocht gaan in de kleinere winkeltjes van de gemeente. Daar lag snoep meestal voor het grijpen en dat belande soms ‘per ongeluk’ in een of andere broekzak. Een van de meisjes, “Magda” was hier nogal bedreven in. Ze heette eigenlijk “Magdalena” maar ook dat was te lang voor de gasten. Zij en Leon waren zowat de twee spilfiguren, zeg maar de “Bonny en Clyde” van het clubje. Al waren ze beiden stilaan in de pubertijd, van enige aantrekkingskracht tot elkaar was er echt geen sprake. Spelen was zo wat het enige dat belangrijk was al hield dat spelen soms iets anders in. Af en toe trokken de vrienden ten oorlog. Dan gingen ze naar een andere straat om te vechten tegen andere vriendenclubjes. Leon was hier eigenlijk niet zo voor maar zijn mannelijke strijdvaardigheid verplichte hem om

mee te doen. Dat laatste en het niet afgaan voor zijn vrienden natuurlijk. Het viel wel op dat Magda steeds in de buurt van Leon bleef. Ze verdedigde hem ook wanneer hij werd aangepakt door de tegenstanders. Ze was niet van de magerste dus ging iedereen ervan uit dat ze ook sterk was. De oorlogspelletjes bleven gelukkig beperkt tot enkele blauwe plekken en hier en daar een kleerscheur. Na de veldtocht werd er nagepraat in hun kamp. Dat lag verscholen tussen enkele droogloodsen en je moest al van goede huize zijn, wilde je het vinden als niet clublid. Hun jeugdige leven kabbelde verder en ging van naar school gaan, over vakantie en terug naar school. De clubleden zagen elkaar ook buiten de vakantiedagen want ze gingen bijna allen naar dezelfde school. Het was hier dat er werd afgesproken met andere straatclubjes om “oorlogje” te spelen. Die afspraakjes kwamen soms aan de oren van de leraar die er dan een stokje voorstak. De aanstokers kregen dan straf zodat ze geen tijd zouden hebben om te vechten, stelde hij. Daar hadden ze iets op gevonden. De strafbladen die werden afgegeven borgde de leraar op in een aanpalende ruimte naast de klas, zoiets als een bezemkast. Tijdens de speeltijd ging dan een van de vrienden die bladen terug halen zodat ze bij een volgende straf terug konden gebruikt worden. De leraar die dit natuurlijk door had liet hen begaan. Zo leren ze voor zichzelf opkomen dacht hij. Af en toe haalde hij er een grap mee uit. Dan legde hij enkele

bladzijden van een opstel van de tegenpartij tussen de strafbladen. Wanneer deze dan werden afgegeven sprak hij de strafschrjver erop aan. Dat resulteerde dan in tien bladzijden extra, tegen de volgende dag maar wel in het rood geschreven. Dan moest men wel effectief aan de schrijftafel. Strafbladen in het rood waren niet voorhanden in de bezemkast. Als ze er al waren dan legde de leraar ze niet bij de andere strafbladen in de kast. De school was er in de eerste plaats om iets te leren. Leon had dit wel begrepen want hij zou verder studeren. Als hij zag hoe hard zijn vader en moeder moesten werken, dat zag hij niet zitten. Hij zou later advocaat of dokter worden. Dat had hij ook al tegen zijn vader gezegd die hiermee had ingestemd, wetende dat hij waarschijnlijk nog honderd keer van gedacht zou veranderen. Maar ja, een dokter in de familie, dat zie ik wel zitten, had zijn vader geantwoord.

In de gemeente was er ook nog de sigarenmakerij van Michiels. Hier werkte natuurlijk veel dames die zich ontfermden over het rollen van de sigaren. Vast stond dat je wel mooie dijen moest hebben als vrouw, om er te mogen werken. De reden daarvoor was, dat er werd aangenomen dat, in navolging van de Cubaanse vrouwen die de sigaren op de billen rolden, dat hier ook moest gebeuren. Enkel met mooie billen kon je er aan de slag, werd er

verteld. Dit laatste was natuurlijk een fabeltje. Een van de sigarenmaaksters was Magda's moeder. Daardoor kwam Magda ook geregeld in de fabriek. Ze had Leon ook al eens meegebracht voor een bezoek aan haar moeder en de sigarenfabriek. Leon had hier al dadelijk zijn draai gevonden. Tussen de balen met tabaksbladeren kon je natuurlijk ook goed verstoppertje spelen. Naast de sigarenmaaksters werden er ook enkele mannen tewerk gesteld. Deze moesten dan het zwaardere werk verrichten. De balen met de tabaksbladeren lossen en naar de opslag brengen. Ook het onderhoud van de machines was voor de mannen. Leons vader die het werk bij de biersteker toch maar niets vond had gehoord dat men nog een werkkraft zocht. En het geluk was aan zijn kant. Met wat voorspraak van burgemeester Gust Wyn, was hij ook hier binnen geraakt. Wanneer vader bij het avondeten vertelde dat hij in de sigarenmakerij ging werken, kreeg hij dadelijk de goedkeuring van zijn zoon. Bij de vraag waarom zoonlief dat zo goed vond, vertelde hij van zijn bezoek met 'Magdalena' aan haar moeder. Hij zag het al dadelijk voor hem. Hij zou daar geregeld kunnen gaan spelen. De volgende dag bij zijn vrienden vertelde hij over zijn bezoek. Ook dat Magda haar moeder er werkte. Ze vroegen aan Magda of zij er later ook zou gaan werken, waarop ze aarzelend 'misschien' antwoordde. Eén van de vrienden repliceerde hierop dat ze haar billen dan nu maar eerst moest

laten zien. Als ze geen mooie billen had kon ze daar niets gaan doen. Magda werd rood tot achter haar oren en liep naar huis. Leon vond dit niet zo mooi wat de jongen had gezegd, hij gaf hem dan ook een uitbrander. Dat had hij beter niet gedaan. Nu scandeerden de anderen “Leon is verliefd op Magda”, “Leon is verliefd op Magda”. Hij had hierop niet dadelijk een antwoord en blies ook de aftocht. Magda die heel het gebeuren van op een afstand had gevolgd liep Leon achterna. Ze bedankte hem omdat hij voor haar was opgekomen. Ze gaf hem een kus op de wang en liep naar huis. Leon bleef wat verdwaasd achter maar wel met een kus van een meisje op zijn wang. Zou dat nu al liefde zijn, zou hij vanaf nu anders naar meisjes moeten kijken? Ze niet meer zien als zijnde een van de jongens maar echt als een meisje. Hij besloot dat hij hier nog eens duchtig over ging nadenken. Zou hij het spelen voorlopig nog niet wat belangrijker vinden dan verkering hebben. Een tiental maanden later kwamen er donkere wolken hangen over de tewerkstelling bij Michiels. Zoals het er voorstond zouden enkele krachten worden afgedankt. Weer sloeg het noodlot toe ten huize Leon. Zijn vader, die als een van de laatste was aangeworven, deelde weer in de klappen. De voorspraak van de burgemeester kon hieraan niets verhelpen. Maar met de negatieve tijding verscheen er toch een flauw lichtje aan het einde van de tunnel.

Wat verderop in de gemeente stond de pantoffelmakerij van Serrien. Hun briefhoofd vermeldde wel "Schoenfabrieken Gebroeders Serrien". In de volksmond werd er echter gesproken van het "sloefenfabriekske van Serrien". De fabriek lag wat achterin en had een grote inrijpoort. Vanaf de winkelstraat kon je langs deze poort op het fabrieksterrein geraken. Het was eigenlijk gelegen in het binnengebied dat werd afgebakend door een viertal straten. Gebroeders Serrien stelden ook wel wat volk tewerk. Meestal dames die de bovenkanten van de pantoffels stikten. Ook enkele mannen waren er in dienst om ondermeer de zolen te produceren. Deze werden daarna samengevoegd met de bovenkant tot een pantoffel. Eén van deze werknemers ging met pensioen en diende vervangen te worden. Gust Wyn was dit ter oren gekomen. Hij deed wederom een goed woordje voor Leons vader. Met deze voorspraak was het alweer snel beklonken. Wat eerst een ramp leek te zijn, veranderde in vreugde voor het gezin. Nog geen week later stond vader klaar voor zijn eerste werkdag bij Gebroeders Serrien. Die zaten eigenlijk allemaal in de schoen- of pantoffel nijverheid. Dit kwam de gemeente goed uit want dat genereerde inkomsten. Burgemeester August Wyn was er dan ook als de kippen bij wanneer er in een van bedrijven wat te doen was. Het jaarlijks bal met overhandigingen van geschenken voor jaren dienst of

een braderij waaraan de verschillende “fabriekskes” hun medewerking verleenden. Vader was een goede leerling want enkele weken nadat hij begonnen was, had hij al de knepen van het vak onder de knie. Hij maakte de zolen alsof hij dat al jaren deed en zijn leermeester, die met pensioen wilde, kon met een gerust gemoed vertrekken. En zoals het er die tijd aan toe ging kwamen ook de kinderen soms mee naar de werkplek. Leon was ook zo een nieuwsgezinde jongeling die graag op ontdekking ging. Op een zaterdag namiddag wanneer het geen school was trok hij naar de “sloefenfabriek”. Magda ging dan geregeld met hem mee. Op de zolder werd er dan gespeeld dat het een lieve lust was. De beide jongelingen, die ondertussen al hun twaalfde verjaardag hadden gevierd, durfden nu al wel eens iets anders spelen dan verstopperijtje. Doktertje spelen leek hen al meer volwassener en kusspelletjes waren nog interessanter. Al maakten ze elkaar wijs dat ze niet verliefd waren, toch werd er duchtig gekust op de zolder tussen de balen ‘pantoffelstof’. Op zekere dag, wanneer ze weer op de fabriekszolder zaten vertelde Magda iets. Ze had van haar oudere zus horen vertellen hoe een kus zoals in de film werkte. Ze beschreef het zo: “de mond open en de lippen op elkaar en dan met de tong zachtjes ronddraaien”. Leon die aandachtig zat te luisteren wist niet waar hij het had. “Zullen we het eens proberen” polste Magda. Leon die eerst wat terughoudend was wou het uiteindelijk toch

proberen. En daar was de eerste echte kus zoals in de film. De tieners keken elkaar aan en geen van beide wist wat ervan te denken. Magda vroeg wat hij ervan dacht waarop Leon zich groots opstelde met de woorden: “smaakt naar meer”. Een tweede kus volgde en de twee voelde zich nu tot elkaar aangetrokken. Ze waren nu toch wel degelijk verliefd op elkaar. Dit moesten ze natuurlijk geheim houden, daarom dat ze besloten om zich bij zowel Leons vader als bij Magda’s moeder, nog als spelende kinderen te gedragen. Dit hielden ze nog een tijdje vol tot het uiteindelijk te hard begon op te vallen. Magda had thuis al de vraag gekregen hoe het kwam dat ze bijna altijd bij Leon was. Hierop moest ze toegeven dat ze beiden verliefd waren. Haar ouders klasseerde dit voorlopig in de categorie kalverliefde en lieten haar begaan. Maar Leon mocht niet thuis komen en van samen naar de cinema gaan was er ook nog geen sprake. Leon had thuis hetzelfde gehoord en had beloofd zich aan de regels te houden. Hun uitstapjes naar de beide fabriekszolders vervielen en het koppeltje sprak af om elkaar te zien op de dijk. Hier konden ze wandelen en praten. Wanneer er niemand in zicht was kon er ook af en toe een kus vanaf.

De middelbare school lonkte maar de beide kippetjes hadden geen geluk. Ze gingen niet naar dezelfde school. Leon ging het

middelbaar volgen in de Rijks Midden School aan de buitenrand van de gemeente. Magda ging echter naar de zustersschool in het centrum van de gemeente Niel. De twee scholen lagen een goed eindje uit elkaar maar er was één lichtpuntje. De school van Leon was een vijftal minuten vroeger gedaan dan die van Magda. Daar hij nogal goed met de fiets overweg kon, haastte hij zich naar haar school en stond aan de schoolpoort tegen dat ze buiten kwam. Van daar zouden ze dan samen naar huis rijden. De eerste weken moesten ze zich wat aanpassen maar na enige tijd hadden ze het al snel te pakken. De leerstof hier kon de vergelijking met de lagere school niet doorstaan. En nog iets wat ze niet al te veel gewoon waren, het huiswerk. Ze kregen beiden toch wel wat werk mee naar huis zodat elkaar 's avonds nog zien er niet meer zo veel inzat. De liefde leek hiermee wat bekoeld wat eigenlijk niet de bedoeling was. Gelukkig zagen ze elkaar nog steeds aan de school wanneer deze gedaan was. Het was ondertussen al de maand mei geworden wanneer Leon op een donderdag weer naar de zustersschool reed om zijn Magda op te halen. Van in de verte zag hij haar staan in het gezelschap van een jongen. Dit zag hij niet goedkomen en zeker niet toen ze aan hem iets gaf dat op een brief leek. De twee aan de schoolpoort lachten naar elkaar alsof ze dikke vrienden waren. Leon was zo diep gekwetst dat hij demonstratief voorbij de schoolpoort reed met zijn hoofd omhoog en naar de andere kant gedraaid. Magda

wist niet wat hier de bedoeling van was en riep, maar haar gekwetste jongeling keek niet meer om. Hij duwde zelfs nog wat harder door en enkel seconden later was hij al uit het zicht. Magda sprong wenend op haar fiets en reed naar huis waar ze aan haar moeder vertelde wat er was gebeurd. Die troostte haar door te zeggen dat ze niet meteen het ergste moest denken. “Ga er gewoon naartoe en vraag wat er is” was haar wijze raad. De volgende dag op school kon ze amper haar aandacht bij de les houden. Eindelijk ging de bel voor het einde van de schooldag. Ze snelde naar de poort en keek rond maar er was geen Leon te bekennen. Ook niet na een kwartier gewacht te hebben, niets. Ze besloot dan om de raad van haar moeder op te volgen en de volgende dag, de zaterdag, verhaal te gaan halen bij hem thuis. Die zaterdagmorgen van zodra ze kon ging ze naar het huis van haar verloren liefje. Ze belde aan en Leons moeder kwam opendoen. “Is Leon thuis?” vroeg ze met een bibberende stem. De moeder schudde haar hoofd, “neen, hij is met de turnkring naar een Gauwfeest” antwoorde ze “en hij zal maar eerst de zondag avond terug thuis zijn”. Magda draaide zich om waarna ze in tranen uitbarstte en naar huis liep. Alvorens thuis aan te komen bedacht ze zich en liep richting de dijk. Hier zou ze wel tot rust komen. Hier liep ze zoveel keren met de arm van Leon om haar schouders. Hier ging ze nadenken over haar toekomst en of die nog met of zonder hem zou zijn. Op een bank naast de

weg ging ze zitten nadenken. Wat kan er toch gebeurd zijn dat hij haar niet meer zag staan. Verschillende keren herbeleefde ze het beeld terug van de dag dat hij haar voorbij fietste aan de schoolpoort. Tot het haar opeens te binnen schoot. Ze had staan praten de broer van haar zieke schoolvriendin. Hij kwam werk ophalen, dat ze thuis zou maken tijdens haar ziekte. Dat moet hij gezien hebben, dacht ze. Hij zal gedacht hebben dat ik iets had met een andere jongen. Dat laatste maakte haar woest, ze kon het niet vatten dat hij niet meer vertrouwen in haar had. Als het zo zit, dacht ze, dan is het ook definitief gedaan. Ze nam zich voor haar examen goed te doen. Tijdens de grote vakantie, zou ze hem dan ook geen blik gunnen. Het kwam haar in deze goed uit, dat ze met haar ouders twee weken naar een vakantiepark zou gaan. Met haar grootouders ging ze ook nog eens twee weken naar zee. Dat alles samen was al een maand dat ze niet in de buurt van Leon was. Na dit plan voor uitvoerbaar goedgekeurd te hebben, ging ze naar huis. Daar vertelde ze aan haar moeder, dat hij niet thuis was en dat het voortaan gedaan was met Leon. Moeder was verbaasd dat haar dochter dit zo goed opvatte. Ze kon echter tussen de regels door lezen, dat ze nog steeds wat voelde voor hem. Om de zondag door te komen, ging ze met haar vader mee naar de voetbal. Dat was iets wat ze nog nooit gedaan had. Vader schrok toen ze het hem vroeg. Hij voelde zich echter zo fier als een pauw, omdat hij met zijn